

MARIJIN LIST

Nevtepeno Poprijéta Devica Marija,
Zmožna Gospá Vogrska.

==== POBOŽEN MESEČEN LIST. ====

Vrejüje ga: KLEKL JOŽEF vpok. pleb. v Črensovcih.
CSERFÖLD (Zalamegye.)

DÁRI.

I. Na oslepnjene vojake i na ostale pokojnih vojakov:

Od Lipe:

Paal Janos 3 kor., Zver Ivan 2 kor., Žalig Martin 1 kor.,
Düh Ant. 1 kor., Zadravec Andraš 1 kor., Sobočan Št. 1 kor.
Zver Martin 1 kor., Zver Ana 60 fil., Balažek Orša 60 fil., Düh
Maria 1 K. 20 fil., Kolarič Verona 2 kor., Düh Ana 1 korono,
Pücko Mikloš 20 fil., Pücko Verona 2 kor., Sobočan Martin 2
kor., Litrop Št. 1 kor., Zadravec Andraš 1 kor., Pücko Št. 80 f.,
Düh Ivan 1 kor., Pücko Janoš 1 kor., Matjašec Marko 1 kor.,
Matjašec Julia 1 kor., Pücko Martin 80 fil., Zadravec Balaž 1 K.,
Fotivec Martin 6 kor., Smodiš Mihal 2 kor., Zadravec Ivan 2 K.,
Koren Št. 2 kor., Zver Peter 1 kor. 20 fil., Matjašec Mihal 2 K.,
Düh Ivan 4 kor. 60 fil., Žalig Ana 1 kor., Čurič Jožefa žena 1
kor., Zver Mihal 1 kor., Perša Bara 1 kor., Pücko Ana 60 fil.,
Zver Julia 1 kor., Litrop Št. 1 kor., Zver Martin 1 kor., Maroša
Ivan 1 kor., Zver Št. 1 kor., Škalič Št. 40 fil., Düh Št. 2 kor.,
Sobočan Peter 4 kor., Düh Ana 1 kor. 60 fil., Horvat Št. 2 K.,
Zadravec Jožef 3 kor., Zadravec Ferenc 1 kor., Tkalec Mihal 1
kor., Časar Št. 1 kor., Kolmanič Klara 60 fil., Tomec Verona 1
kor., Györköš Št. 1 kor., Zadravec Andraš 40 fil., Špilak Ivan 1
kor., Kološa Jožef 1 kor., Kolmanič Julia 1 kor., Forjan Marija 1
kor., Zadravec Matjaš 1 kor., Düh Št. 1 kor., Forjan Ivan 1 K.,
Düh Št. 2 kor., Forjan Matjaš 2 kor., Balažek Marija 1 kor.,
Matjašec Št. 3 kor., Matjašec Jožef 2 kor., Zadravec Marija 40 f.,
Balažic Martin 1 kor., Horvat Ana 1 kor., Zadravec Matjaš 4 K.,
Zver Ana 30 fil., Sobočan Št. 1 kor., Paal Št. 2 kor., Zadravec
Ferenc 70 fil., Petek Jožef 1 K., Paal Ivan 1 K., Paal Pavel 2 K.,
Tompá Marko 1 kor., Horvat Matjaš 40 fil., Ferčak Peter 1 K.,
Skledar Ant. 1 kor., Antolin Andraš 1 kor., Zver Ferenc 1 kor.,
Matjašec Marko 4 kor., Zadravec Št. 1 kor., Horvat Matjaš 1 K.
Vküp: 119 kor. 40 fil.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija,

ZMOŽNA GOPSA VOGRSKA — POBOŽEN MESEČEN LIST.

VREJŪJE GA:

KLEKL JOŽEF

plebanoš na pokoji v Črensovcih. Cserföld (Zalamegye).

Z dovoljenjom višesnje cerkvene oblasti.

Prihaja vsaki mesec 8-ga na veseli spomin petdesetletnice l. 1904. dec. 8-ga obhajane zavolo razglašenja verske pravice o Marijinom nevtepenom poprijetji, štiri den je te pobožen list prvič slovencom vogrskim do rok dani. — **Cena 2 koroni, v Ameriko 3.**

**Slavna Kraljica sveta i Kraljica mirá,
prosi za nás.**

Kda bomo Marijo tak smeli zvati? Če ščemo, po tom boji že. Po tom krvavom boji se nam že zna dopuniti posoda srčnoga veselje, kda mo v lauretanskih litanijah z milim glasom, z srčnim jočom gledali gor na

njo kak obladavko nemira svetovnoga i prošnico miru. Od nas visi to ; zakaj ?

Blaženoga spomina Leon XIII. sveti oča je dobo opomin z nébe, da se svet jako skušavao bo. Dober Bog njemi je pokazao celo vojsko hūdi dūhov, štere je na svet poslao ljudi zapelavat. To je kaštiga za nepokornost človečo. Ali mila mati nebeska je ne mogla gledati to veliko nevarnost večnoga pogūbljenja pri ljūdeh. Na pomoč njim je prišla. Po njenoj želi so sveti oča odredili, naj se po vsakoj tihoj meši moli ta prelepa molitev: »Pozdrávljena bodi kraljica,« na štere konci se tak genljivo prosi pomoč sv. Mihaela nadangela, da bi dolpūšćene vrage nazaj vrgo v peklensko jamo: »I ti voj nebeski šeregov, sūni z Božov pomočjov na pekel šatana i druge hūde dūhe, ki na tom sveti dūše pogūbiti išćejo.«

Marija je prišla na pomoč svojoj skušavanoj deci. Po njenom želenji so sv. oča odredili nadale, da se celi mesec oktober moli sv. čislo, ali rožnivenec. Petnajset let so to pobožen starček zapovedavali i vabili ljudi k molitvi, naj se moč peklenska oblada i maticérkev svojo prvejšo prostost nazajdobi.

»Marija je prosilna vsegamogoćnost« (Maria, omnipotentia supplex) pravi sv. Bernard. To je, Marija z svojimi prošnjami vse primore. Kaj Bog poleg svoje vsegamogoćne nature more doprinesti, to vćini Marija z svojimi prošnjami. Boga je ona odvojila na svojih deviških prsah i ga odgojila za čast, da je postao odrešenik sveta, zato njoj je vse dao, ki je dobrota neskonćana. V to Marijino prosilno vsegamogoćnost i zmoćnost so položili vūpanje rimski pápi. Od njé so čakali i čakajo nazajdobjenjé prostosti svete stolice. Svetomi oči so naime prostožidarje vkraj vzéli njuvo držanje, štero so meli za uspešno ravnanje celoga sveta i njim po celom sveti zatrli kde v menjšoj kde v vekšoj meri dūhovno oblast. Zmislimo si pri nas doma na civilski zakon i na

drüge vnoge pravde proti pravicam materecerkvi sklenjene. Zmislimo si na nesrečno Francozko, kde so vso imanje, ešče cerkvé vzéli matericerkvi, na Portugalsko, Taljansko, Meksiko, kde je vera do krvávoga pregánjana. Pa vse države brez razločka so protivne postale po nasledüvanji ali širjenji krivih navukov Jezusi Kristusí. Keliko sto no sto jezero düš je moglo po toj poti večnomi pogübljenji v zobe priti. Keliko razžalitvi za Jezušovo Srce se je godilo v teh strašnih grešnih letah!

Pomoči je trebelo. K Mariji so kazali zato pot rimski papi i ona je tüdi pomágala. O da bi jo bili narodje samo poslühnoli.

V Lasaletti se je dvema pestiroma prikazala tá dobra mati i je bridko jokala zavoljo hüdobije svetá pa napovedala velike Božje kaštige, če se svet ne spokori. I ne se je.

V Lourdesi je dva hipa pravila pobožnoj Bernadetki: pokora, pokora, pokora. Stolna cérkev se je zozidala v Lourdesi, čüde po Marijini prošnjah so se dén za dnévam godile, a tajili so je ljudje i pokore ne so činili. V Pontmain-i je dečico oprosila tá dobra mati, naj se zbere v družbo i moli za odvrnjenje obečanih Božjih kaštig. Cerkev se je spovala na mesti prikazni, ali dečinska moltvena družba ne je nastanola, ljudjé so se k pokori ne obrnoli, ešče so boj začeli proti verskim šolam, da bi nedužno mladino že v ránih klicah pobožnosti zadüšili.

Kda je papežka držáva taljanskim roparom v roké prišla, se je žalostna Mati jokala na Taljanskom. Na spomin tem suzám so gorpostávili edno krasno cérkev, ali spokorili neso se.

Med dühovčinov se je tüdi širio krivi düh. Narodnost so više cenili, kak matercérkev i ravnali so se po svojih nagibah, ne pa po načelih Kristusovih. Povsod je dosta zagrešeno, povsod bi bila potrebna pokora i da je ne zadostna bila, more jo grešen svet zdaj plačüvati.

Mora svoj dug plačati rus i francoz, anglež, belgijec, vogrin i avstrijanec kak nemec. Na drüge pa še čaka té bič. Pomoč samo edna jé: spunimo Marijine želé, spokorimo se i prosimo z pokornim srcom, z srcom greha se ogibajočim po molitvi sv. čisla Bl. Devico Marijo, naj pride pobolšanje na té svet med narode, naj pricvete prostost matericérkvi, naj zrasté z razcepljenih, z razdvojenih ovčic edna čreda, štere glavar ne bo casar, ali cár, nego namestnik njenoga Jezusa, rimski sveti oča.

I to se zgodi, če bomo pokoro činili, to je zameťávali tisto, kaj smo dozdam ljubili, ples, krčmo, nezmernost v jeli-pili, gizdo v obleki, grde guče, nepokornost proti ravnanji cerkvenomi i bomo pošťuvali, kaj smo dozdam zameťávali: Dev. Marijo, sv. spoved, obhajilo, molitev, dühovnike i celo ravnanje pa ves navuk cerkveni.

Pokoro delajmo i tak molimo. Suze pokorne naj polevajo naše molitve, tužni zdihlaji naj pri njih svetijo i dobra dela naj prijéten düh razširjajo.

Takšo molitev bó nebeska mati sprejela, poslühnola i vtišala bo Božjo srditost pa sprosila od svojega ljuboga Sina mir, mir stalen i blaženi, kakšega mi dozdam niti misliti ne smo znali.

I gda se to zgodilo bo, te bodo prijátli i sovražniki ki so si v toj svetovnoj vojski meče eden proti ovomi brüsili vküp klečali pred Marijov i jo hvalili kak zmagovalko te svetovne bojne, kak gospo celoga sveta, kak kralico mira i ž njénov pomočjov šli k njénomi Jezusi, k večnomi Bogi našemi.

Dogodki iz vojne.

Marijina pomoč.

Řama ležej bi prenašao junak bolečine, či bi poleg sebe vido osebo, k šteroj ga véže lübezen srca. Sinovje, ki ljubijo svoje matere, si večkrat mislijo, ka či bi mati

stala poleg njih, či bi njim ona obvežüvala rane, oh ka te nej samo ka rana ne bi bolela, nego niti smrt ne bi bila tak grozna. Mi vsi smo deca edne matere. Tüdi vi, junaški sinovje, ki ste na bojišči. Mi vsi mamó edno sküпно mater, štera nas jako lübi. — Bar je njeni tron v nebesaj, ona je pa zato li tü med nami. Na bojišči tam hodi za junaki. Spoznamo jo po njenom deli. Kak ona dela, tak so samo prave dobre matere navajene delati.

* * *

V ednom mesti je stalo troje vojakov kredi pripravljenih, ka bi šli na bojišče. Düšni paster bi njim rad podelo sveti škapuler. Dva sta ga z veseljom sprijala, samo tretji je nej marao za njega. Pravo je, ka čemi bi bio škapuler, da ga to tak ne reši pred kruglov. Odišeo je v krvavi boj brezi škapulera. Bitka se je začnola. Kak toča, tak so kapale krugle. Z velikov žalostjov se je spominao zdaj té nezahvalen sin na svoj greh. Prle njemi je nej trbelo škapulera. Zdaj je pa oblübo, ka či živ domo pride, bo to njegovo prvo delo, ka bo klečeč proso sveti škapuler. Od toga hipa je tak čütq, kak či bi se ga krugle ogibale. Edna ga je zato li ranila, nego samo zato, ka bi mogeo živ iti domo. Z ranjenim srcom je proso sveti škapuler, pa gda ge je dobo, njemi je srčna rana zacelila, düša se njemi je pomladila, pa se je nej več bojao, gda je znova mogeo iti na bojišče. Tak je pomagala tomi zablodjenomi sinovi Devica Marija.

* * *

Več vojakov polske narodnosti je sprijalo eden den sveti škapuler. Dühovnik, ki je delio škapulere, je opazo, ka eden vojak v koti stoji pa je jako žalosten. Tak je bilo viditi, kak či bi njemi žmetno bilo pri srci, ka on ne more sprijeti svetoga škapulera. »Zakaj pa vi ne vzemete škapulera?« — je pitao dühovnik toga vojaka.

Mesto njega so ovi odgovorili: »Vej bi rad vzeo, samo ka ne vüpa, zato ka je židov.«

»To nikaj ne dene — je odgovoro dühovnik — či ščete meti, jaz vam ga dam.« — Oh z kakšim veseljom je poklekno židovski vojak pred podobo Matere Marije pa je sprijao sveti škapuler s takšov pobožnostjov, ka so se vsi čüdüvali.

Na drügi den so polski vojacje pali prišli. Prinesli so veseli glas. Pravili so, ka židovski vojak celi den moli Očanaš pa Zdravomarjo, pa ka bi rad postao katoličanec. Z delom se je trebelo paščiti. Za dva dni je trebelo iti v boj. Nahitroma so ga zoznanili z glavnimi resnicami svete vere, od šterih — kak je bilo viditi — se je že on prle sám nekolko navčo, pa je te na tretji den z veselim srcom sprijao sveti krst. Samo to želo je šče meo, ka naj bi ga okrsto tisti dühovnik, ki njemi je podelo sveti škapuler.

* * *

Po ednoj krvavoj bitki so prinesli na obvezüvališče pred zdravnika ednoga vojaka, šteri je v srce bio streljeni. Na pol omamleni je ležao te vojak na nosilnici. Gda so njemi razvezali obleko, so se vsi dvorjenicje začnoli čüdüvati. Nej so najšli nindri nikaj krvavoga. Mislili so, ka je znankar obleka zateknola lükjno pa je tak stavila krv, ka je nej mogla tečiti. Gda so njemi pa vso obleko odstranili, so z velikim čüdüvanjom opazili, ka je edna črnkasta krpa ober vajakovoga srca zadržala kruglo. Ta črnkasta krpa je bio škapuler. Rane je nej napravila vojaki, zato ka se je njegove kože nanč nej teknola, nego z močnim vdarcom ga je samo omamila. Vsi dvorjenicje so bili do srca genjeni pa so küšüvali škapuler; kruglo so pa shranili pa so jo dali vojaki, gda se je otávo.

V vseh teh treh zgodbicaj se je jasno pokazala Marijina pomoč, zato se pa li obračajmo z zavüpanjom k

njoj v vseh naših nevolaj pa težavaj. Ona je naša dobra mati, štera ne zapusti svoje dece, či z vüpanjom pribežijo k njoj.

Ali je vera potrebna.

Naj je samo človek zdrav, te vere nej trebe,« tak je rad pravo eden krčmar pred svojimi gostmi. Kmetje njemi odgovorijo: »Človek je pa nej zmirom zdrav. Ka, či nevarno zbeteža, pa njemi trebe mreti?« »Ha, či što zbeteža, pa či se smrti boji — naj išče versko tolažbo, či ščé, jaz za sebe ne poznam drüge vere kak to: »Pošteno živi — pa se nikoga ne boj, vse drügo mene nikaj ne briga.«

»Ka pa bože pa cerkvene zapovedi,« ga pita eden z med kmetov.

Krčmar šegavo odgovori: »Kam bi pa človek prišeo, či bi gledao na to, ka je boža ali cerkvena zapoved. To je za deco, pa za stare . . . Jaz jem, gda mi je vola, pijem, kelko ščem, pa delam, kak se mi vidi, ka je prav. Gda bo mi pa trebelo mreti, si v postel ležem, pa bo.«

Moški so ga debelo gledali, ugovarjati njemi pa ni eden nej šteo ali nej vüpao. Eden za ovim so tiho odišli, vsaki si je mislo pri sebi: Pri tom človeki je nej vse prav!

Pa je resan dostakaj nej bilo prav pri njem.

Nej dugo po tom dogodki so si lüdje začnoli gučati, ka ma šegavi krčmar dosta posla pri sodnji. Lüdje so postali pazlivi, pa ka se je zvedelo?

Tisti, ki je samozavestno kričao pa se zdirao: »Ka je vera? pošteno živi, to je prava vera,« tisti je nej živo pošteno. Dokazalo se je, ka je krčmar s tivarišom ednakoga mišljenja pa življenja napravo vnogo krivice pri kúpčijaj — ešče več nepoštenoga je pa skrivao pri svo-

joj hiži. Nikaj menje, kak osemnajset svedokov je svedočilo proti njegovomi nepoštenomi ravnanji.

Da bi sodnija to natenci pozvedila, zato je določila preiskavo v krčmarovoj hiži. Cela ves je bila na petaj pri tom nedovednom dogodki.

Samo ednoga je nej bilo poleg. Človeka »brezi vere« je nej bilo nej v hiži, nej v kleti, pa nej v štali. Najšli so ga pod strehov na hiži, pa nej živoga, nego — mrtvoga. Ja, nej je meo časa, ka bi si legeo v postel, nego so ga najšli obešenoga.

Tak žalostno je dokončao svoje življenje človek, ki je pravo: »Ka vera? Naj je samo človek zdrav!«

Zlati lešnjeki.

Hüdobne tovaršije se vari, ta te v nesrečo spravi.
Bog rad njemi srečo da, ki je smilenoga srca.

Vsa svetlost nikaj ne hasni, či nam svetlost vere vgasne.

Ka je siromakom podeljeno, to je Bogi posojeno.

Što rad pomaga drüгим z nevol, njemi rad pomaga tüdi Bog.

Bedakom posvetno blago več vala, kak čistost i jakost srca.

Časti Jezusa vse žive dni, pa boš srečen zdaj i v večnosti.

Sveta Terezija.

(15. oktobra.)

„Trpeti ali mreti“ — je pravila večkrat sv. Terezija (1515—1582), pa njeno življenje kaže, ka so njoj te reči prihajale z srca. Ka je pa davalo svetici telko moči pa

kuraže, ka je želela za Jezusa samo delati pa trpeti, či pa to nej, potom pa rajši mreti? Stüdenec, z šteroga je ta zvoljena düša pila moč v trpljenji pa kuražo v težavaj, te stüdenec je najsvetejši sakrament. Sama pravi: »Nebeska hrana, štero je Gospod pripravo našim düšam, je puna veselja pa sladkosti, puna moči pa življenja. Presveti krüh je hrana celo našemi teli, izvrstno vrastvo proti vsem telovnim bolečinam. To znam zaistino pa poznam osebo (ta oseba je bila ona sama), šteroj je večkrat v najhüjših bolečinaj odleglo, potom gda je zavžila nebeski krüh.«

Z zahvalnosti za dobrote, štere je prejemala po presv. Rešnom Teli, je presveto olt. Svestvo posebno goreče čistila. Njena vera je bila tak živa, ka se je čüdivala, kak morejo nešterni gučati, ka bi radi v tistom časi živeli na sveti, gda je šče vidno med nami živo Jezuš Kristuš. Pravila je, ka pa ščemo šče več, gda mamó Jezušá v najsvetejšem sakramenti tak zaistino med sebov, kak tisti, ki so ž njim vküper živeli.

Za vse, ka se rabi pri svetoj meši, je mela veliko skrb. Či so ravno sv. posode pa mešne obleke bile preproste, so zato mogle biti vsigdar snajžne. Oltar, kelih, prti, plašč: vse je moglo biti nakelko mogoče dostojno pa vredno tistoga, ki se darüje za nas pri svetoj meši. Tüdi svojim dühovnim hčeram je pogostoma prepöráčala skrb za snažnost hiže Gospodove.

Veliko veselje pa najslajša tolažba njoj je bila, či je stanüvala z Jezušom pod ednov strehov. Gda je nastavila novi samostan, je najprle poskrbela za to, ka so sestre dobile v kapelico presveto Rešno Telo; gda se je to zgodilo, so naednok preminole vse težkoče, štere so jo večkrat ovirale, ka bi zevsema v red postavila novo nselbino. Sama je pravila, ka žele nastaviti kak največ samostanov zato, ka bi tem v večih mestaj molili Jezušá. Ta misel jo je nadigavala pri njenom nevtrüdlivom deli.

Nastavila ali preosnovala je vse vküper 32 samostanov. Bridko je obžalüvala pa objokala slepoto trdokornih ne-vernikov, ki so v tistom časi svete kraje skrunili pa razdirali.

Da je ober vsega lübila Jezüša v najsvetejšem sakramenti, zato je mela veliko spoštüvanje do mešnikov, kterim je Kristuš dao oblast, ka posvečüjejo pa spreminjavlejo krüh pa vino v telo pa v krv Jezüšovo. Navadno

Sveta Terezija.

je pred mešnikom na tla pokleknola pa klečeč prosila blagoslov.

Preporačajmo se sv. Tereziji, „serafskoj devici“; prosimo jo, ka bi po njenom zgledi mogli tüdi mi prav živo vervati skrivnost presvetoga Rešnoga Tela. Živa vera v najsvetejši sakrament, združena v častitvov te presvete skrivnosti, je zlasti dnesden znamenje, po šterom se dobri pa goreči katoličani ločijo od mrzlih pa mrtvih bratov.

Gda so svetoj Tereziji dneva 3. oktobra leta 1582. prinesli v sobico sveto popotnico za zadnjo vüro, je po-

navlala reči: „Gospod, jaz sam hči svete Cerkvi,“ kak či bi štela praviti: moja živa vera v najsvetejše oltarsko svestvo je svedok, ka miram kak hči svete Cerkvi.

Blaženi bomo, či bomo na zadnjo vüro tüdi mi mogli praviti: živa vera, štero sam meo pa jo mam v najsvetejši sakrament, to mi je svedok, ka se ločim z toga sveta tak, kak dete jedinozveličavne cerkve Kristušove.

Ljübezen sv. Treze.

„Gospod, trped, ali vmreti; drügo ne prosim.“ (Sv. Treza.)

Štiristo let je letos, ka je en človeči seraf beli den zagledno na zemlji. Za serafa imenüjem sv. Trezo. Ljübila je naime tak vrelo, žarjavo i goreče Boga, tak tisti angelje, ki so sam ogenj zavolo ljübézni do Boga i se serafi imenüjejo.

Veseli nas, ka je to ljübézen té svete device neto i povekšavao tüdi sv. Frančišek, naš redovni oča. Njegovo življenje jo je segrevalo, vužigalo, njegove rane so želo v njej būdile po trpljenji, kaj je najpopolnejša stopnja ljübézni. Dostakrat je mislila ņa njega, — v svojih spisah ne ednok odkrije té svoje poglede na življenje njegovo — i pojila svojo dūšo z tistov ljübeznostjov, štera je rosila iz ran toga velikoga svetnika. Navčila se je od njega to, ka je ljübvav brez trpljenja prazna vlat, sühi grozd, neobdelane gredé. I kda je njéni veliki düh spoznao, ka brez križa ne ga práve ljübézni do Boga, te se je obrnola z celoga srca k njemi pa pravila, kak nekda sv. Frančišek *„Za sebe se ne brigam Gospod, samo i jedino tebe želem meti“* i obinola Križanoga, kak on, pa ga tak polübila,

ka se več od njega ne dala spraviti. Iz ljübezni do Križanoga je prosila hrepenéče, „*Gospod, trpeti ali vmreti; drugo ne prosim.*“ Ljübi tredjeredniki i vse verne, pobožne düšice, brez trpljenja ne ga prave ljübezni do Jezusa. Navčimo se zato trpeti, da mo znali ljübiti. Sveta Treza naj nam pokaže v té namen svoje trpljenjapuno življenje.

Sv. Frančišek Saleški piše „*Trpljenje i težave ljübiti zavolo Boga je te právi vrh ljübezni.*“ (Ob. c. 9. B. 2. Cap.) Na té vrh je dospela po zgledi sv. Frančiška, našega redovnoga očé, sv. Treza. Ona je ljübila trpljenje. Velika reč je to. Da teliko pomeni, ka se je veselila trpljenji, je želela trpljenje, je hvalila trpljenje i smrt. „*Nišče ne hvali tisto, kaj se njemi ne dopade*“ piše sv. Augustin. (En. in Ps. 148.) Ona pa da je z celov navdúšenostjov hvalila križe i smrt, je dokaz, ka so se njoj tei dopali. Dopalo, vidilo se njoj je, ka je težke betege mogla prenašati, ka je bila preganjana, ošpotana, ka je mela velike sküšnjave, ka so jo hüdobni dühovje mantrali i ka jo je sam G. Bog tüdi z nezmernov düšnov sühotov pohodo. To trpljenje je bilo njena hrana, štera jo je krepila v tom zemelskom življenji. Za trpljenja volo se je naime veselila življenji. To je pravila, ka „*zemelski žitek za toga volo moremo ljübiti, naj moremo za Boga kaj trpeti.*“

Vržimo zdaj en pogled vsé, drage düše! Smo mi tüdi toga mišljenja i čütenja, kak je ona bila? Se nam dopadne, če mamó nevole? Se veselimo betegam? Nas napunjava ta žela, kač njo: „*Gospod, trpeti, ali mreti?*“ To je, *mamo to istínsko volo, ka nešcemo živeti brez trpljenja?* Ona je z ljübezni do Boga naime ne želela živeti, če njoj ne bo dano trpeti za njega. — Svetla zvezda, sv. Treza, kda te vidimo, kak bliskečeš v toj nerazumljivoj ljübézni pred nami, se do praha zemlje znizimo i spoznamo, ka smo se mi dozdej bojali ljübiti Jezusa, ár smo se bojali trpeti za njega. Prosimó te, segrej nas z svojim

zgledom i prosi za nas, ka v tvoje stopnje stopimo, se navčimo trpeti, trpeti veselo iz ljübezni do Jezusa tvojega i našega.

Trpeti düšice! Trpljenje nas more veseliti, i čeravno ne smo mogoči teljko kak ona prestati, dužni smo pa tisto, kaj moremo. Ve je Jezus eden. Je njo drügi hráno, kak nás? Dén za dnevom hodite k njemi i njemi za to ne bi zahvalne bile? Znate, drági krščeniki, kaj je to „Jezus?“ Vzemite vküp v svojoj pameti vse kinče sveta i mislite še na milijonkrat milijon svetov, šteri bi iz samoga zláta i diamanta bili, — vse to, vse te nezmerne vrednosti i dragocenosti so samo edna drobtinica bogastva Jezušovoga, lepote njegove. On je neskončano lepši i bogatejši, kak vse to. Pa za té veliki dár ti ne bi Gospodi dala düšica, kaj on žele? Ga ljübiš, če ne včiniš, kaj on prosi od tebe? On pa to prosi, da bi trpela za njega.

„Vzemi svoj križ i nasledüj mené“ (Mat. XVI. 24.) ti právi, te prosi. Keljkokrát si zavžila že, bogoljübná düša, toga neskončano lepoga, bogatoga Gospoda i postala bogatejša pa lepša ž njim, kak ves lesk i kinč svetá, pa vendar, joj, pa vendar, kda te je proso, ka bi njemi pomagala malo težki križ nositi, šteroga so njemi nezahvalna njegova deca naložili z svojimi grehi, — si se stepla pa zmrzala, obrégnola na njega, ka zakaj to žele od tébe. — Ne istina, ka si se jako bránila trpljenja i vsakše te nájmenjša težave pa si že te zamerila, če ti je što samo sloki prst pokazao? Sramüj se i obžalüj slabost svojo i nakani se, pa to tüdi močno obljúbi pri serafinske device, sv. Treze ljübavi, ka boš odsehmal ti tüdi z križom ljübila drágoga Jezusa.

Če ne želemo trpeti, ne želemo Jezusa meti. Pa bi što rad bio brez njega, ki je blaženstvo naše? Trpimo zato za njega. Sv. Treza je trpela v teli. Prestala je velike betege, na srci je pa do smrti vsikdár mela bolezen

i čutila vsaki den teškoče do svoje zadnje vüre, da jo je trlo. V teh betegah, kak sama piše, je iskala pri zdravnikah pomoč, dala se je vračiti, ar to Bog žele od beležnika, ali veselo, popolnoma vdano je trpela, dokeč je beteg ne vtišao. Ona je ne zato iskala zdravja, naj ne trpi, nego, ár je Bog želo, naj je má za drugo trpljenje. Brez težav, trüdov i križov želeti zdravje je naime ne kršćansko delo. Kršćenik se more zdrávji veseliti, ka v njem ma priliko dosta zatrpjeti Bogi na čast z svojim poštenim trüdom i z pobožnimi, trpljenja punimi opravili. Po tom zglédi se ravnajmo, če trpimo na teli, ali smo zdravi, dragi kršćeniki. — Mela je pa sv. Treza i drugo trpljenje. Dosta so jo grajali i preganjali; ešče pred sod so jo postavili, da bi jo kak krivovernico obsodili. I ona? Je lahko kunola té božne ljudi? Ne, molila je za njé i posebno ljübézen njim je skazüvala nateljko, da se je pravilo: ki ščé, naj ga sv. Treza ljübi, more jo razžaliti. — Moli za svoje sovražnike. Ljübeznivo je nagovori, od šterih znaš, ka so mrzli do tébe. Misli si, kak ona: Jezus, z ljübézni do tébe si poterem naturo. — Mantrali so jo i hüdi dühovje. Čülo se ne ednok pokanje, ka jo je vrag mlato; ednok jo ešče po stopnjicah süno, ka si je roko potrla; düšo so njoj pa napunile peklenske oblasti z nezmerenov dvojnostjov i drugimi groznimi sküšnjavami. I vse je premagala. Križ si je v roke vzela, z ljübézni do križanoga se je podala trpljenji i na to je vrag zgübo moč pa odbežao. I z tém, da je rada trpela z ljübézni do Boga, je takšo moč dobila nad hüdimi dühovi, da so vse trepetali pred njov. Ona njim je zapovedávala i je odgánjala. Zaničljivo njim je právila „norci ste, nikaj ne vete, niti teljko se vas ne bojim, kak müh.“ Sküšnjáve premagati z ljübezni do Jezüša je i naša düžnost. Premagamo je pa z trpljenjom radovoljnim. Veselimo se, če nas kaj čemeri, se nam kaj ne posreči, nam kaj što odnesí, nas nadigáva na té pa na ov greh. Veselimo se i

pravimo, kak ona: z ljübezni do Jezusa to pretrpim, ali raj merjém, kak privolim v greh. Pa molimo, zdihávajmo križajmo se, škropimo se z blagoslovljenov vodov kak ona, se postimo i bičajmo se, če nači hüdoba ne bi odišla od nás, — pri nečistih sküšnjávnih i pri sküšnjávah na nezmernost v jestvini i pitvini se to jako priporača, — i vse to z ljübézni do Jezusa, pa zmagamo, če celi pekel pride proti nam. — Naj več je pa trpela sv. Treza te, gda jo je dober Bog obsipao z düševnov sühotov. 18 let je njena düša ne občütila piknjice tolažbe i veselja pa vendar je tak junaško to prestála, da je v 18 letah vse svoje pobožnosti opravila i samo ednok prosila tolažbe; pa to prošnjo je le hitro popravila, obžalüvala i Jezusa oprosila, naj jo ne poslühne. Z ljübezni do svojega Jezusa je to zapüščenost veselo prestala, ki je na križi vekšo zapüščenost čüto, kak je milijon svetov velikih i nas navčila, ka te tüdi moremo radi moliti, k spovedi i k sv. obhajiliti, kda se nam ne rača, ár rávno té hip pokažemo najčistejšo ljübezen do Jezusa.

Od ljüdi zavržena, od betegov pohodjena, od hüdiht dühov mantrana i od Bogá močno sküšávana sv. Treza sreča ednok v samostani edno lepo dete, štero jo pita: „što si ti?“ Odgovori njemi: „Jaz sem Jezusova Terezija“; dete pa nato „Jaz pa sem Terezijin Jezus.“ — To je plača za veselo trpljenje. Düša, štera z ljübezni do Jezusa zna trpeti, dobi njega za nájem, ki je večna ljübezen: „*Bog je ljübezen*“ (I. Jan. IV. 16.) Trpite, da ga dobite. Amen.

Kak je molila sv. Terezija za okrne grešnike.

• O moj Bog! ljübi nesrečne, ki Te ne ljübijó; sprejmi tiste, ki na tvojih božih vratah ne trkajo; zvráči tiste, ki, ne samo, da se radüjejo svojemi betegi, nego so ešče

na tom, naj ga povekšajo. Zmožna reč mojega Zveličara, povrni tem Lazarom življenje, za štero Te ne prosijo; naj zaslišijo tvoj glas na dni svojega srca, da je moreš rešiti. Naj se Ti končno tisti pomilijo, ki se sami sebi ne milijo; i da neščejo k Tebi priti, o naš Odküpiteo, pridi Ti k njim.«

Kaj je mislila sv. Terezija.

»Jedino to bodi tvoje želenje in hrepenenje, da boš mogeo Boga gledati; jedino toga se boj, da bi Njega zgübo; jedino nad tem se žalosti, da Njega še nemaš; jedino tomi se radüj, kaj te k Njemi vleče: tak ti bo mirno življenje.«

»Nikaj bi nam ne moglo na sveti srca zburkati, če bi bilo v nas, kak se dostaja právo spoznanje Boga.«

»Če mirü v lastnoj hiši — to je v düši — nemamo, te ga v tüjih hišah tüdi ne najdemo.«

»Samo se ne trebe križa zbojati! Bomo že vidili, kak nam ga Bog pomagao bo nositi, keljko zadovoljnosti lahko v njem najdemo i kakši hasek si moremo ž njega zajéti.«

»Pred bi Bog svojim slugom velike milosti podelo, njim prle vnogo križov i posküšenj pošlje, naj je posküsi, so li pripravnj njemi pomagati njegov kelih piti i njegov križ nositi.«

»Ki Boga šče ljübiti, naj ne išče drügo, kak njegovo čast; ali iz srça bodi to včinjeno.«

»Čembole rastémo v ljübézni do bližnjega, tembole se povekšavamo v ljübezni do Boga tüdi.

»Začetnik v dühovnom življenji naj pazi na svoj napredek i ne na drügoga, misleč, da z vün njega i Boga drügoga ne ga na sveti.«

»Ki ne moli, ne potrebüje vruga, da bi ga v pekel neseo; sam leti v njega.«

»Nehajmo vso skrb na Boga ar se on skrbi za nas i tem bole, čem menje se brigamo za minljive reči.«

Kraljica Venca-rožnoga . . .

Kraljica Venca-rožnoga,
Naj celi svet ti hvalo da;
Je človek stari ali mlad,
Naj Rožni-venec mali rad.

Če zapüstijo te moči,
Če otemnejo ti oči,
Nikdar preteško ti ne bo
Svet Rožni-venec vzet' v roko.

Pri sebi Rožni-venec mej,
Na križec pa prlé poglej,
Po apostolskoj veri pa
Skrivnosti moli Jezusa.

Molitev lepa za vsak' den,
Je človek prosti al' vučen,
Priložnosti dovol' ima,
Če Rožni-venec molit zna.

Kraljica Venca-Rožnoga
Na rokah svojga Sina ma,
Svet Rožni-venec' visi kre nje,
O grešnik zanjga primi se.

Kraljica Venca-rožnoga
Vesélo bo te gledala,
Pred Jezusa nosila glas
Za tvojo hvalo vsaki čas.

Molitev za pokojne vojake.

Oča Bog nebeski, nemrtelen oča mrtelnih ljudih, v globokoj žalosti pridemo mi dnes pred Tebe za volo naših pokojnih bratov, štere si Ti poleg tvojih skritih namenov v najlepših letah k sebi pozvao. Rane i krvava smrt tvojega jedinorodjenoga Sina Te je pomirila, da si v svojoj nezmernoj smilenosti nas, ki smo prah in pepel, za svojo deco vzeo i k večnomi življenji pozvao. Oča smilenosti, prosimo Te na smrtne rane tvojega Sinü, bodi milostiven sodec i plačnik v boji spadjenim.

Oni so se, svoje prisege verno se držéč, dobro vojsküvali, svoj žitek dokončali, vero obdržali; Oča plače, daj njim zmagoslavno korono večnoga življenja! Ti si nam obečao, ka neščeš smrti grešnika, nego naj se povrne i žive. Ti si naime Bog živih i ne mrtvih. Ti si kralj, za koga vsi živejo. Ti nemaš veselja v tom, da bi delo svojih rok zavrgeo, i v tvojoj hiši, Oča, je dosta prebivališč za tvojo domo pridočo deco.

Sin Bog Zveličar sveta, Ti si pri grobi svojega prijátla z svojimi suzami žalüvanje po pokojnih posvéto, z svojov ranepunov smrtjov na stéblji križa smrti žalec vzeo, z svojov zadnjov molitvov vse vmirajoče naprej v Očine roké zročo. Križani Jesuš, v tvoje z sulicov odprto Srce priporočim jaz tisto drago düšo za šterov tak močno žalüjem. Smileni Odküpiteo, ne žavrži mojega (oča, brata, sína, moža) pred svojim licom! Operi njegovo düšo v tvojoj srčnoj krvi na čisto od vseh ostanok zemelskoga duga i kaštig za grehe! Zvräci vse njegove rane, reši ga vse bolezni, naj more z smrti k življenji priti i v tvojem kräljestvi blažen biti.

Smileni Zveličar, ki si poslan, naj ranjena srca zvräčiš, podeli njemi obilen najem za vse dobro, štero je v

svojem kratkom življenju meni i v vsem njegovim v ver-
noj skrbljivosti prikažüvao. V službi svoje dužnosti je za
sveto pravico domovine smrtno rano dobo, — dober
Jezuš, kralj slave, prosim zavolo tvojih odičenih ran, daj
njemi tam v nebeskoj domovini, kje ne ga več nikše
smrti, nikše tožbe, nikšega boja, pri blagoslovljenih tvo-
jega Očé med šeregom zvoljenih del!

Sin Bog, Odrešenik sveta, ki si z svojim pokopom

Srce Jezušovo, smiluj se pokojnim vojakom!

grob posveto i ga z brloga strahü v prebivališče vü-
panja spremeno, pošlji svoje angele čuvat tisti dalešnji
grob! Ti si nam po svojem iz groba vstanenjom kak
obladavec smrti, kak pryorojenec pokojnih pot odpro k
veseljnomi vstanenji, daj se nam ednok ž njim na tvojoj
desnici vesélo viditi, kda ti znova prideš sodit žive i
mrtve.

Sveti Düh Bog, Bog tolažbe, obišči z svojov miloščov v teh dnévah žalüvanja ostále. Občuvaj osirotele od hüdiš dühov dvojnosti i neobvüpanja, male vere i malodüšnosti! Potrđi nas vse vsikdar bole vu veri v božo previdnost vse obládajočoj i v junaškoj vdanosti božoj svetoj voli.

Sveti Düh Bog, Bog moči, ti si nas pri firmi z tvojov močjov opasao na boj proti sovražnikom düševnim i obdao z čeládov zveličanja, okrepi nas i celi naš narod v toj vüri posküšnje z dühom požrtvovalnim, naj postanemo junaki trpljenja.

Sveti Düh Bog, Bog ljübezni, vodi nas, naj v tvojem dühi moremo z ljübezni do bližnjega tüje, še tak veliko trpljenje olejšati, svoje lastivno pa pozabiti. Vodi nas, naj z tistim dühom ljübezni, štero niti smrt ne pretrga, mislimo v svojih daritvah i molitvah na brate pokojne, ki so se v znamenji vere ločili od nas i spijo sen mirü.

Žalostna Mati pod križom, ti si smrtne rane svojega mirajočega Sinü v globočini svoje düše občütüla i tisti žalosten pétek ž njim vso svoje blaženstvo v grob položila. Kraljica mantrnikov, obrni svoje materne oči na vse žaloštne matere našega ljüdstva i vči je z svojim zgledom, naj morejo v velikopétesnjih vürah toga boja stanovitno i močno pod križom obstati! Tolažnica žalostnih, prosi pri troni svojega odičenoga Sinü za verne düše v vicah, naj se njim okrajšajo dnévi britkosti i se njim žalost naskori v radost spremeni.

O Gospod, daj našim pokojnim bratom večni mir, i večna svetlost naj njim sveti med tvojimi svétci na veke, ar si Ti dober i pri Tebi je smilenje i preobilno rešenje! Prosimo Te, o Gospod, podaj vsem, ki v Křistuši počivajo, domovino odpočitka, svetlosti i mirü! Napoji njuve düše z nebeskov rosov Bog oča i Sin i sveti Düh. Amen.

(B. F. S.)

Lepa krščanska navada.

Živo stoji pred mojom dušom — tak pripovedavle eden častitlivi gospod — genliva podoba z moje mladosti. V mojej rostnoj vesi ešče i zdaj gledam v duhi častitlivoga starca, ki je meo dobrotlivi obraz pa sere vlase. V lepih sprotolešnih dnevaj je rad sedo pred svojov hižov, njegove roke so zmirom prebirale jagode na čisli, molo je rožni venec. Ta pobožnost je bila njegovo najlūbše opravilo, zlasti te, gda je že pūsto svoje gospodarstvo vrlomi sinovi. Jaz sam si večkrat rad seo k tomi pobožnomi starci, on mi je pa vseli jako dosta znao pripovedavati z lastne skušnje, za koj sam njemi jako zahvalen.

»Zakaj pa vi tak radi molite rožni venec?« sam ga pitao ednok, gda sva vkūp sedela.

»Dragi moj, včāši vam povem,« mi je začno praviti vrli starček. Rožni venec me je sprevaljao celo življenje, on mi naj bo na strani tūdi v starosti, on me naj sprevalja do groba. Njemi se mam dosta zahvaliti. Nezahvalen bi bio, či ga ne bi molo. Navčila pa preporačala mi ga je moja pokojna mati, Bog njoj daj duši dobro. Ešče zdaj jo vidim, kak je na poti v cerkev, na pole, gda je mene mela v naročaj, gda je bila sama, po večereh vkūper ze vsov družinov opravljala to lepo molitev. Ona nam je molitev roznoga venca lepo razložila pa jako preporačala kak svojo zadnjo željo.

Jaz se pa tūdi zaistino molitvi roznoga venca mam zahvaliti za vse.

On mi je bio v mladih letaj pomoč proti slaboj tovaršiji. Vej znate, kakši je mladi človek. Tūdi jaz sam meo dva božniva tivarīša. Kelko mata njidva na dušnoj vesti, to zna sam Bog. Pohūjšala sta, tak lejko pravim, s svojim slabim življenjom skoro pol fare. Nego mene sta nej pohūjšala, niti sta me pohūjšati nej skušala. Gu-

čala sta si, ka sam tretjerednik, ki šče topel iti v nebesa, pa ka drugo ne razumem, samo rožni venec moliti zato, me püstita pri miri.

Gda sam bio 26 let star, sam prevzeo gospodarstvo po svojem oči. Bog mi je dao srečo, to lejko povem. Vse mi je šlo po voli. Vsako leto sam več pridelao, kak sam čakao. Sám proti sebi sam si večkrat pogučao: Ne vem, odkod prihaja te veliki boži blagoslov. Pa ka sam jaz nej znao, je znao Bog. Nej ka bi se hvalo, vam povem, ka sam tüdi jaz po zgledi svoje pokojne matere s čislom v rokaj šo na delo pa odhajao ž njega. Zato sam meo pri vsem tak veliki boži blagoslov.

V tom časi mi je trbelo poiskati pametno zakonsko tivarišico, dobro gospodinjo pa zvesto ženo. Dve deklini sta bile, med šterima si naj zebiram. V kratkom časi sam vido, ka bi edna bila za mene pripravnejša. Mislim, ka je tüdi ona znala, ka ne gledam samo za njov, nego ka mi je tüdi sosedova po voli. Zato mi je pa ednok, gda sva si od te sosedova gučala, pravila: »Ta drugo ne ve, kak moliti.« Zadosta mi je bilo. Od toga dneva sam znao, pri kom sam; spoznao sam, gde najdem pravo gospodinjo. Bog mi je pomagao, ka sam si dobro zebrao. Moj pa moje žene rožni venec je prineso blagoslov k hiži, med tem gda je druga deklina spravila hižo pa moža v nesrečo pa v sramoto.

Ešče dosta mi je te lübeznivi starček pravo pa je vseli zahvalno skleno: »Bogi bodi hvala za vse, jaz sam molo pa delao, on je pa bogato povračüvao.«

Sledkar sam ešče dostakrat vido, ka je te vrli starček sedo z rožnim vencom pred hižov. Zdaj sam že razumo, zakaj je bio rožni venec, kak ga je sam imenüvao: polovica njegovoga življenja. Od toga dneva sam ešče bole poštüvao genlivo podobo seroga starca z rožnim vencom v rokaj.

Za nekelko let sam se povrno nazaj v očino hižo.

Kak prvo novico so mi povedali moji domači, ka je moj stari prijatelj ravno zdaj mro. Jako sam ga poštuvaó, zato sam ga včasí šo gledat. Stao sam poleg mrtveca pa sam ga dugo gledao. Na njegovih bledih licaj se je razlevao nebeski mir, na častitlivom obrazi je bo viditi sladek smeh, roke so se mi tak vidle, kak či bi túdi zdaj prebirale jagode na rožnom venci. Donkončao je lübi moj prijatelj zemelsko življenje pa se je preselo v nebesa, gde je pri Mariji, rožnovenskoj Kralici, zadobo obilno plačilo za svojo vsakdenješnjo pobožnost. „Db.“

„Glej tvoja mati.“

(Jan. XIX. 27.)

Te reči je Jezus pravo sv. Janoši, kda je mirao na križi. Marijin sin je tak on postao. Kaj pa mi ne? Túdi. Glejmo zroke.

Kda je Jezus té reči pravo, te je on mirao za celi svet. Pravo je je zato kak odrešenik vseh ljudih. Ne morejo zato te reči samo ednomi odrešenomi slišiti, nego vsem.

Mariji je pa pravo drági Jezuš té hip „Žena, glej, tvoj sin.“ (Jan. XIX. 26.) Zakaj njoj ne právi mati? Zato, ár je Marija tú pod križom kak drüga Eva stala, kda je on na križi, kak drügi Adam mirao. Adam i Eva sta dala sveti delovno življenje, Jezuš i Dev. Marija pa düševno. Kda je Bog žensko stvoró i jo k Adami pripelao, jo je té za Evo zvao, kaj pomeni »mati živočih.« Kda je Bog v raji naznано, ka se peklerska moč potere, je to zmago ženski pripisao, to je materi živočih „Neprijateljstvo posejam med tebom i med ženskov, ona ti bo glavo raztlačila.“ (Gen. III. 15.) Za žensko zove Jezus z križa

svojo mater tudi i kak ženski, ne pa materi, njoj da Janoša za sina, ár je ona tú bila v podobi prve ženske, Eve, matere živočih, od štere se je rodio celi človečanski rod po teli, od nje se pa bo v duši.

Bl. Albert Veliki piše »Ravno te je zvana Marija, mati človečanstva za žensko, kda se je njéna dūhovna rodovitnost v rédi milosti med nedopovedljivim trpljenjom posvetila.« Bl. Ludovik bloiski pa piše: Z rečjov »ženska, glej tvoj sin,« je Kristus njej najviššo prednost dao, da bi mati postala večne milosti. V njenom srci se vretina

Žalostna Mati Marija pokaži, da si mati pokojnim vojakom.

milošč nikdar ne posūši, štere ona deli. O, ne joči, kak zapūščena mati. Bole se veséli, ár zavolo tvojih boleznih, štere zdaj prenašaš, boš mati neštetoga potomstva, štero po mojoj milošči v me vervalo bo.«

— Pa sv. Janoš je bio, kak nam svedoči sv. pismo, Jezušov ljūbljeni vučenik. I da je Jezus pravičen, vučenikov ljūbljenih pa je meo i má pa bode meo dosta, je mogo tem toisto ljūbezen skázati, kak jo je njemi, to je vsem je mogo dati svojo mater za mater.

Nadale Jezuš, kda je té reči pravo, je slůžo prvo svojo svéto krvávo mešo, tisto mešo, štero de meo sv. Janoš, kak dűhovnik nešetokrat ponávljati *za vse ljűdi*. Kak namestnik Jezušov je čűo on Jezušove reči »Glej, mati tvoja,« ne je je mogo zato razmeti, kak da bi samo na njega šle, nego na vse tiste, pri šterih je Jezúša zastopao. To so pa bi li vsi ljűdjé. Vsem nam je zato mati Marija, kaj navuk svetih očétov materecérkvi ednoglamo potrdi. Če nam je pa ona vsem mati, si ne bomo prizadevali, da bi vsi postali njéna deca? Oh molimo dosta v té namen.

List za deco.

Prvo pa zadnje prečiščavanje ednoga mirajočega deteta.

Zgodilo se je malo pred božičom. V velkoj dvorani edne bolnišnice je ležala šestletna Germana. V verskih rečaj je šče nej dobila dosta včenja. Bila je pa jako bistro glave, pa se je v nekelkih dnevaj navčila vse tisto, ka se drűgi več let včijo.

Vsi, ki shajamo od Adama, smo nagnjeni na greh. V toj deklícki je bila tűdi nagnjenost na lagoje. Hitro se je svadila, pa jo je razčemerila vsaka najmenša reč. Mela je pa tűdi dobro volo, pa si je prizadevala premagati nagnjenje na lagoje. Ednok je gledala nad okno, kak vrtnar vkűp pobira sűhe veke pa je žge. Germana je nato sklenola: »Jaz žežgem tűdi tak svoje lagoje, strasti. Več se ne bom svajűvala.«

Deci na veselje so delali božič v bolnišnici. Germani so ravno te obvezali rano, pa jo je peklo kak ogenj. To vrlo dete se je pa tolažilo: »Kembale bom trpela — tak je pravila — tem lepši bo božič!«

Beteg male Germane je postanjűvao od dneva do

dneva hūjši. Zlasti glava jo je jako bolela. Zato je pa oči večkrat oprla na razpetje, štero je bilo v sobi, pa je pravila: »Germana trpi vnogo zavolo bolečine v glavi, pa zato li... nema trnave korone!«

Dūhovnik v bolnišnici si je mislo, ka spove to deklīčko, štera je bila nevarno betežna. Ka bi zvedo, či ma zato potrebno znanje, jo je pitao nekolko reči: »Oh, jaz že znam — je odgovorila deklīčka — spovem se vam z vseh svojih grehov pa mi je te Bog odpūsti. Vūtro mi pa prinesete sveto hoštijo, v šteroj je Jezuš.«

Celo noč je goreče molila deklīčka. Gda se je zajtra presvetilo, se je obrnola k smilenki, štera je pri njoj sedela, pa njoj je pravila: »Draga sestra, jeli pa, ka ste vi spali vnoči, jaz sam pa nej spala! Denite na mene čisti beli prt, zato ka dnes sprimem prvokrat Jezuša.«

Nej dugo potom je stopo dūhovnik v dvorano pa je podelo večim betežnikom sveto popotnico. Germana je sedela na posteli pa je goreče čakala. Roke je razpres-trete držala. Oči so se njoj svetile od lūbezni. Bila je takša, kak mali angelček. Dūhovnik se njoj je približavao pa jo je pitao:

»Ka želeš, dete drago?«

»Jezuša ščem sprijeti.«

»Pa zakaj to ščeš?«

Malo si je premišlavalala, zatem je pa pravila:

»Zato, naj bi ga v svojem srci mogla moliti.«

Dūhovnik je zatem nej duže čakao, nego je spuno deteti gorečo želelo. Germana se je prečistila pa je zmir-rom ponavlala: »Dragi Jezuš, jaz te lūbim. Dragi Jezuš, lepo se ti zahvalim...«

Bolečine so njoj rasle. Na drūgi den je med na pomoč zezavanjom Jožefa pa Marije pūstila dūšo. Što bi znao popisati, s kakšim veseljom sta nesla sv. Jožef i devica Marija njeno dūšico pred obličje bože, štera je tak rano

skušala trpljenje, pa štera se je tak lepo pa pobožno pripravila k prvomi pa obednom tudi k zadnjemi svetomi prečiščavanji.

„Vk.“

Z vsemi že dugo prinas zvonijo ...

Z vsemi že dugo prinas zvonijo ...
Vsak večer po Zdravi Mariji
Od cerkve do cerkve se širi
Zvonska pesem v gori, v doli
I zdigava srca k Bogi ...
— Kda ptičice sladko ... zaspijo,
Se zvezde na nebi zbūdijo,
Se za goro skrije šunce,
V čaren plašč nebo zasūče,
Ešče te prinas z vsemi zvonijo.

Pa zakaj tak kesno z vsemi zvoni?
Ve mrtvecom to ne naváda!
Kaj za zroka to gorispráva?
Lehko je vladar cerkveni
Toga hipa posvečeni?
Al' pa svecki zatisno oči?
Mor'bit po celoj fari gori?
Si odpro kák svetnik nebo?
Je dobrotnik vseh ljüdih mro?
Ka prinas tak kesno z vsemi zvoni?

* * *

Inda so pitali »što je kol' mro?
Zdaj ne zvedava nišče po tom,
Oh pa keljiki ne bi zobstom?
Zdaj ráj vsaki Boga moli

I ne misli »za kog' koli?«
... Moli srčno, dugo i nemo,
Prosi vroče Mater Ljubljeno:
Dedek i mamica z vnüki
Mati z predragmi otroki
Za mirajoče, ... mrtve vojake.

* * *

Z vsemi zvonijo, ... jočič se moli,
Mesece dugo to že trpi,
Ka tá molitev v nebo kipi ...
— Gđa na nébi sunce zajde,
Te se tá molitev začne ...
Ka pa če zdaj sin, brat mož mira?
Al' se oči srce zapira?
Zato vsaki vroče moli,
Ino toči suze doli
Kda z vsemi zvonovi prinas zvoní.

Srčen.

Furnesski Svétec.

(Z stárodávnih časov.)

Krasen letešnji večér je bio. Šolci ednoga starinskoga samostana so se rávno v ográčeki zdržavali, gde so si malo odpočiti šteli po dnévnom deli. Sunce je že slednje tráke pošilalo na tihi kraj.

Vučíteo teh šolcov, eden srednje starosti, poštenoga obráza mož se je z zavitkom nekših rokopisov paščo proti njim, pa je prijazno opitao svoje dúševne sine, či ne bi meli volo edno zanimivo zgodbo poslühnoti. Mladénci so z veseljom privolili pa so si hitro okoli svojega

vučítela sposeli pod ednim košnatim gostanom, gde njim je vučíteo te prečteo to zgodbico, štere krátka vsebina je sledeča.

V furnesskoj opatiji — začne svojo zgodbo vučíteo — je živo nekši brat z imenom János; prostih starišov sin je bio, ali kak dobro zgojeno dete svojih starišov, je veliko volo meo k pobožnomi življenji, tak ka je naskori v samostán odišeo, gde je njegova svétost hitro znána bila, tak ka cela okolica ne gučala od njega nači, kak od *furnesskoga svétca*.

To imé, — ár je Jánoš tüdi naskori zvedo za njé je, zbuntalo mirno življenje svétoga mladénca, pa ár je hüdi düh tak že nevoščéno glédao njegovo svétost, je pobüdo v njem gizdo, naj njemi düšo zapela. Samo ka Angeo Čuvár tüdi ne spáo, pa je ne dao, ka bi se njegov sin pogübo. Jánoš je šče začasa zapazo nevarščino, šteta se njemi protila, pe se eden dén na kolena vrgao pred razpetjom Odküpítela ino je vrelo proso Gospoda, naj pošle na njega kaj sramotnoga, za šteroga volo ga lüdjé zavržejo, ali v takšo formo, ka ga on záto ne razžali pa si düše ne zamáže.

Jánošova prošnja se prle spunila, kak si je sam mislo.

Dosta dobrega je včinila tomi samostani kralica Filipa, ki je večkrát lepo šumo poslala Opati ali na potrebe samostana, ali pa za razdelíteo med siromákami. Kralica je svoje miloščine navadno po brati Opata, ednom mládom plemenitaši poslalala, ki se je Sir Guy de Montmar zváo. Po takšem se je Sir Guy celo po domáčem čüto v samostani; redovnicke so jáko radi meli mladénca, pa on njé tüdi.

Brat Jánoš je pa vsigdár pri roki bio Opati, ki je rad na njega kakše posle zavüpaó, záto njemi tüdi sobico poleg svoje dáó, ka de bliže k njemi. Sir Guy je rad kakše norije meo z Jánošom, ga je z svojim pri-

povedávanjom tak zosagao, ka se té sploj križao, gda je pred njim dozday nepoznáne hudobije sveta čüo, to se pa te mladénci jako vidlo.

Jánoš je rávno pred razpetjom molo, gda je zdivjov dirkov prišeo pa se paščo k Opatu Sir Guy. Prijázno je bio sprejéti. Kralica Filipa je znova edno v zlátni napunjeno mošnjjo poslála siromákóm. Sir Guy se zdaj samo krátki čas nameno v kloštri zdržávati, ár je z važnim političnom poročilom rávno na Francusko bio posláni, ali do tečas je li mogeo počakati, dokeč je eden drügi plemenitáš ne prišeo, z šterimi de vküper šo. Na toga je mogeo čakati v kloštri pa — kak je pravo — či ga dober veter nosi, de té plemenitáš za edno, ali dve vóri že tü.

— Či je tak, te taki poiščem tista pisma, štera kralica žele, — je djáo Opat, — pa je jo Jánoša poslao.

Poslanik je Jánoša rávno moléčega najšeo, kak je rávno proso Gospoda, naj njemi vzeme poštenjé pred lüdmí, naj stem vékšo dopadljivost nájde pri Bogi.

Gda je pred Opata stopo, njemi té razložo, ka more napisati. Mošnjja z penezami je pa tam ležála na stoli.

— Jánoš — je djáo škodoželno Guy — vi pobožni baráti to právite, ka so penezi korén vsega hüdoga, záto mi ti zdaj vgoni, odket je to, ka ž njimi telko dobroga leko včini, kak napriliko tüdi z tov velikov šumov, štero sam rávno točkar prineso?

Jánoš se na peneze zgledno pa djáo:

— Mi se ne staramo za volo haska penez, nego za volo toga, ka je vnogi na božno obrnéjo...

Ali Sir Guy njemi v reč vujšeo pa djáo:

— Povej li, ne bi ti povoli bilo, či bi té vnoge peneze tebi dáli, ka bi ti delao ž njimi, ka bi šteo?

— Bog vari! — je pravo prosto János — za ves svet ne bi želo z kakšimi penezami ládati.

— Li zdigni malo mošnjo, kak ti je žmetna — je djáo mladénc.

— Jas ne, gospon Vitéz! toga jaz ne včinim; hvála Bogi ka nikšega posla nemam z zlátom pa srebrom!

— Prav je — odvrné Guy — da pa záto le vidim, ka rad glédaš na peneze.

Prle kak bi zoságani Jánoš na té reči odgovor dáo, se ogláso máli zvonček, na šteroga glás je Jánoš brez vsega zámüdka povrgeo hižo z Opatom vréd, pa je Sir Guy sam ostao v sobici. Či bi što zdaj pazko meo na mládoga plemiča, bi na pamet vzeo, kak je té z jálnim licom v Janošovo hižo šo, pa tam odnet za krátek čas z prevzetnim smehom vöprišeo.

Že so vsi vküp bili v obednici, gda je čakani plemenitáš prišeo. Dobro pot je meo, záto je ranej prišeo, kak so ga čakali. Kakštéč so jiva zdaj v samostáni stávlali, ne sta štela se nikaj müditi, ár je pot na Francozko silna bila pa ne trpela nikšega odlášanja.

(Dale.)

Cerkvene Novice. — Raznotere Reči.

Skrb za vmirajoče vojake. Sveti oča so dovolili, da mirajočim vojákom še v bolnišnicah smejo dühovniki po krátkolj molitvi popolne odpústke podeliti i dobi se odpústek tekrát tüdi, če se nad večimi samo ednok zmoli.

Mantrniška smrt ednoga dühovnika. V Meksiki so puntarje dolstrelili *Galvan Davida* dühovnika, ár je mirajoče vüpao spovedavati. Mládi pétleten dühovnik je z veseljom šo proti smrti i pred njov tak na srce govorio vojakom, ki bi ga meli strliti, ka je eden z med njih ne vüpao na njega orožja zdignoti. Pred so strelili nanjega, njim je naznano, da vsem odpüsti, ár po višjoj oblasti to delajo i ne z lastne volje pa je razdelo med nje svojo vüro, peneze i vso vrednost, štero je pri sebi meo.

Blagoslavljanje vogelnoga kamna slovenske cerkvi v Bridgeportu. Augusta 1-ga so so blagoslovili v *Bridgeportu* vogelni kamen drüge cerkvi vogrskih slovincov v Ameriki. Naši slovinci so jako lepo procesijo naredili ob toj priliki. Cerkev bo lesena i meseca novembra bo brščas posvečena. — Zaistino moro naši slovinci zahvalni biti svojemi dobromi düšnomi pastiri, *Golob Mihali*, ki se tak ljubavno skrbi za zveličanje njihovih düš. — Molimo, dragi naročniki, da bo ta nova cerkev na veliko diko Božo duga leta cvela i dosta dühovnoga sadü prinašala.

Navuk za tretjired je bio v Črensovcih okt. 17-ga o ljubavi sv. Treze, šteri je više v svojoj celoti objávljen.

Novi püšpek. Za senjsko püšpekijo na Horvackom je imeñivan za vladara *Marusič Jožef*. Posvečen je v Zagrebi od *Bauer-a* nadbiskupa zagrabečkoga i *Krapac, Premuš* i *Lang* püšpekov.

Povratek v katoličansko matercerkév. Na Angležkom se je v zadnjih mesecah izredno veliko anglikanov oglasilo za sprejem v katoličansko cerkev. Boj rodi dober sad tüdi.

Junaška žena. V Solnogradi so odrezali obe noge Truhs-
torfer Ani, ár jo je vlak povozo. Pri toj teškoj operaciji je niti glasa ne z sebe püstila, nego mirno trpela, ár je, kak sama pravi, mislila na naše vojake, ki moro zdaj v vojski toliko trpeti i prestáti.

Božja previdnost. Taljanska šrapnela je v Gorici podrla slovensko šolo; vse se porüšilo, samo tista stena je ostala, na šteroj je visilo razpelo. — Ravno tü v Gorici je molila pred Jezusom edna redovnica; na ednok njoj samo na misel pride, naj dale ide k drügomi okni. Mekne se, a v tom hipi prileti šrapnela na tisto mesto, kje je prle klečala. — Edna drüga redovnica pa, kda k počinki ide, si ne leže v svojo, nego na svoje tovarišice postelo. I gledajte, malo zatem razdere šrapnel njeno postelo. — Kda se je en krščanski gospod pelžo z Gorice, je ober njegove glave šrapnel razpočo. V nevarnosti zakriči „Jezus, Marija, varüjta me!“ I niti njega niti konja ne ranila krogla.

II. Na v boji oslepnjene vojake.

Z Male-Polane :

Lebar Jožef 30 fil., Lebar Ant. 10 fil., Lebar Ferenc 1 kor., Mertük Ana 20 fil., Mertük Marko 40 fil., Hozian Jožef 1 kor., Režonja Mihal 40 fil., Režonja Ivan 40 fil., Pücko Matjaš 40 fil., Düh Ana 1 kor., Raščan Marija 30 fil., Raščan Št. 40 f., Györköš Štef. 40 fil., Hozian Marko 1 kor. 40 fil., Režonja Jožef 40 fil., Špilak Ferenc 60 fil., Švarc Jožef 20 fil., Mertük Št. 40 f., Törnarnar Marko 40 fil., Lebar Ana 20 fil., Hozjan Kata 2 kor., Hozjan Ivan 40 fil., Šömen Orša 40 fil., Gjerič Št. 60 fil., Gjerič Št. 40 fil., Hozjan Ana 40 fil., Hozjan Bara 40 fil., Gjerič Orša 2 kor., Špilak Janoš 40 fil., Vuk Janoš 40 fil., Raščan Jožef 40 f., Gjerič Ferenc 40 fil., Hozjan Št. 1 kor., Cuk Kata 40 fil., Bedernjak Marko 2 kor., Horvat Kata 60 fil., Radošič Bara 40 fil., Šernek Ferenc 1 kor., Šernek Ferenc 1 kor., Horvat Matjaš 1 K., Vinčec Peter 1 kor., Špilak Ferenc 60 fil., Špilak Agota 1 K., Bedernjak Jožef 60 fil., Šömen Marko 40 fil., Hozjan Ivan 40 fil., Šömen Ana 2 kor., Dominko Ferenc 1 kor., Hozjan Ivan 40 fil., Špilak Ferenc 2 kor., Šömen Št. 1 kor., Šernek Št. 30 fil., Švarc Ana 2 kor., Laskovič Marija 1 kor., Gjuran Ana 40 fil., Gjörköš Orša 20 fil., Raščan Ana 40 fil., Zver Agota 40 fil., Šömen Martin 40 fil., Vinčec Št. 40 fil., 5. roža oršinske družbe 2 kor., Šernek Št. 1 kor. 60 fil. **Vküp : 45 koron.**

Na 306. strani se čitè:

»Ti si naina Bog živih i ne mrtvih.« To je vzeto iz sv. pisma. (Marko XII. 27.) Té reči pomenijo, ka je naša dūša nemrtelna.

*Naročite si Marijin List! Dobi se pri KLEKL JOŽEFI
vpok. plebanoši v Črensovcih. CSERFÖLD, ZALAM.*

*Cena Marijinoga Lista je domá 2 K., v Ameriko 3 K. —
Pošila se za to ceno samo večim naročnikom na eden naslov
sküпно. — K. listi dobijo naročniki brezplačno, proti konci
leta kalendár.*

*Naročniki Marijinoga lista májo del v štirijezerih svetih
mešah vsako leto, štere dá služiti sirotinsko deco oskrbláva-
joče „serafinsko društvo.“*

*Za vse pokojne naročnike i živoče širitele Marijinoga
lista se zviüntoga slüži vsako leto 14 svetih meš v romarskoj
cérkvi Matere Sedem Žalosti na Grádi.*

VSEBINA.

Slavna Kraljica sveta i Kraljica mirá, prosí za nás	289
Dogodki iz vojne (Marijina pomoč)	292
Ali je vera potrebna	295
Zlati lešnjeki	296
Sveta Terezija (15. oktobra)	296
Ljübezen sv. Treze	299
Kak je molila sv. Terezija za okrna grešnike	303
Kraljica Venca-rožnoga	305
Molitev za pokojne vojake	306
Lepa kršćanska navada	309
„Glej tvoja mati“	311
List za deco	313
Z vsemi že dugo prinas zvonijo	315
Furnesski Svétec	316
Cerkvene Novice — Raznotere Reči	319